

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

4.1 ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรม SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
3. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมจำแนกตามรายด้าน
4. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมจำแนกตามรายด้าน
5. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
6. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม จำแนกตามรายด้าน

ลำดับ	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายด้าน	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-value
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน ความสนใจ	25.24	3.26	24.66	3.90	0.70
2.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน การมองเห็นประโยชน์และคุณค่า ของวิชาภาษาอังกฤษ	28.63	3.22	27.68	3.41	1.25
3.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน ความเข้าใจและความรู้สึกลึกซึ้ง	14.05	2.88	14.26	2.47	0.34
4.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน กิจกรรมที่ทำ	14.79	2.35	14.61	2.52	0.33
5.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน การเฝ้าหาความรู้	12.90	2.64	13.18	3.04	0.44
6.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน ความเข้าใจในวัฒนธรรมต่างชาติ โดยการแสดงออก	13.16	2.81	12.29	2.16	1.51
รวม		104.21	12.73	106.68	12.72	.85

จากตารางที่ 2 ปรากฏว่า เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมทั้ง 6 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม จำแนกตามรายด้าน

ลำดับ	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายด้าน	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t-value
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน ความสนใจ	26.89	2.63	24.55	3.67	3.67*
2.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน การมองเห็นประโยชน์และคุณค่า ของวิชาภาษาอังกฤษ	29.13	2.43	27.45	4.12	2.17*
3.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน ความเข้าใจและความรู้สึกลึกซึ้ง	13.69	2.64	14.32	2.40	1.09
4.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน กิจกรรมที่ทำ	16.34	2.07	14.11	2.60	4.15*
5.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน การเฝ้าหาความรู้	15.40	2.02	13.11	2.82	4.07*
6.	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้าน ความเข้าใจในวัฒนธรรมต่างชาติ โดยการแสดงออก	15.45	2.05	12.63	2.11	5.90*
	รวม	118.68	11.00	106.16	13.67	4.40*

* $P < .05$

จากตารางที่ 3 ปรากฏว่า เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ด้านความสนใจ ด้านการมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ ด้านกิจกรรมที่ทำ ด้านการเฝ้าหาความรู้ และด้านความเข้าใจในวัฒนธรรมต่างชาติโดยการแสดงออก แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งปรากฏว่า เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุมทั้ง 5 ด้าน ส่วนด้านความเข้าใจและความรู้สึกลึกซึ้ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.	t-value
กลุ่มทดลอง	38	19.08	3.42	1.14
กลุ่มควบคุม	38	18.03	4.57	

จากตารางที่ 4 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน และกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.	t-value
กลุ่มทดลอง	38	24.76	3.67	5.34*
กลุ่มควบคุม	38	19.76	4.46	

* $P < .05$

จากตารางที่ 5 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองแตกต่างกัน

ตารางที่ 6 แสดงคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
(คะแนนเต็ม 40 คะแนน)

เลขที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนน	คะแนน	คะแนน	คะแนน	คะแนน	คะแนน
	Pretest	Posttest	ความก้าวหน้า	Pretest	Posttest	ความก้าวหน้า
1.	13	18	5	14	16	2
2.	14	24	10	17	18	1
3.	19	27	8	20	21	1
4.	20	21	1	19	20	1
5.	15	28	13	18	20	2
6.	18	27	9	16	18	2
7.	17	22	5	16	17	1
8.	16	25	9	20	22	2
9.	18	32	14	18	20	2
10.	24	27	3	20	22	2
11.	20	23	3	10	15	5
12.	12	21	9	16	17	1
13.	22	26	4	17	19	2
14.	20	33	13	20	21	1
15.	22	24	2	19	20	1
16.	18	22	4	23	25	2
17.	16	26	10	21	22	1
18.	12	13	1	12	15	3
19.	20	30	10	19	20	1
20.	13	21	8	20	21	1
21.	23	23	0	19	20	1

ตารางที่ 6 แสดงคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (ต่อ)
(คะแนนเต็ม 40 คะแนน)

เลขที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	คะแนน	คะแนน	คะแนน	คะแนน	คะแนน	คะแนน
	Pretest	Posttest	ความก้าวหน้า	Pretest	Posttest	ความก้าวหน้า
22.	19	24	5	24	26	2
23.	20	26	6	12	14	2
24.	27	30	3	19	20	1
25.	22	26	4	6	7	1
26.	24	26	2	19	22	3
27.	20	25	5	12	15	3
28.	19	22	3	14	17	3
29.	22	25	3	18	20	2
30.	20	25	5	23	24	1
31.	19	23	4	19	20	1
32.	21	26	5	30	32	2
33.	17	21	4	20	22	2
34.	20	25	5	21	23	2
35.	20	28	8	14	15	1
36.	22	25	3	12	13	1
37.	21	26	5	26	28	2
38.	20	25	5	22	24	2

จากตารางที่ 6 ปรากฏว่า คะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่า คะแนนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ภายหลังจากการทดลอง

4.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กับนักเรียนที่เรียน โดยการสอนปกติโดยมีสมมติฐานในการวิจัยว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยวิธีการสอนปกติ

จากผลการวิจัยปรากฏว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สอน โดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กับวิธีการสอนตามปกติ แตกต่างกันและ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า ในขั้นก่อนดำเนินการทดลอง ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันน้อยมากจนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในขั้นหลังดำเนินการทดลองปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองมีความแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มทดลองปรากฏว่า มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยหลังการทดลองและก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังจะอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานได้ดังนี้

4.2.1 สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการศึกษาในต่างประเทศของปิโน (Pino, 1990) ที่ได้ให้นักเรียนสอนกันเองภายหลังการทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนมีคะแนนเจตคติสูงขึ้น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

(1) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความสนใจ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความสนใจสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การที่ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ อาจเนื่องมาจากวิธีการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วย-เพื่อน เป็นวิธีที่ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย และเน้นให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นวิธีการเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ที่ดึงดูดความสนใจจากผู้เรียน จึงอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คะแนนเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความสนใจ ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ดังที่ ดวงเดือน แสงชัย (2530) ได้ให้ทัศนะว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษครูผู้สอนต้องใช้ความพยายามที่จะให้เด็กนักเรียนเกิดความสนใจเรียน ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิธีการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษนั้น เกิดจาก

หลายสาเหตุ เช่น กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน รวมทั้งตัวของผู้เรียนเอง สำหรับโรงเรียนที่นำเอาแนวคิดแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการสอน ได้แก่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนบ้านพุ่มวง จังหวัดเพชรบุรี และโรงเรียนบ้านหัวหนองจังหวัดขอนแก่น ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนดังกล่าว เด็กนักเรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด เป็นการกระตุ้นให้เด็กนักเรียนสนใจต่อการเรียนมากขึ้น (ธีระ รุญเจริญ, 2525)

(2) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านการมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านการมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านการมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ อาจจะเนื่องมาจากเพราะวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น เป็นวิธีการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นแบบสื่อสาร (Communicative Approach) แนวการสอนดังกล่าวนี้ มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสื่อสารได้จริง (พัชรี ชินธรรมมิตร, 2526) สอดคล้องกับคำกล่าว อรพิน พจนานนท์ (2527) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย คือแนวการสอนที่ผู้เรียนได้ฝึกจริง ๆ ในการสื่อสาร โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนไปแล้วได้จริง ๆ ในชีวิตประจำวัน และในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีปกติ

(3) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความเข้าใจและความรู้สึกถึงความยากง่าย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความเข้าใจและความรู้สึกถึงความยากง่าย ไม่แตกต่างกันกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความเข้าใจและความรู้สึกถึงความยากง่าย ไม่แตกต่างกันกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีปกติ ทั้งนี้ อาจจะเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียน รูปแบบวิธีการสอน นิศवास ปทุมรัตน์ (2528) ได้กล่าวถึง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีจุดมุ่งหมายเน้นหนักในด้านการอ่าน การเขียนและการแปล มากกว่าการพูดและการฟัง เพราะตามสภาพชีวิตประจำวันแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่จะไม่ค่อยมีโอกาสได้พูดหรือได้ฟังภาษาอังกฤษ

ดังนั้น นักเรียนจึงไม่เคยชินกับวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่เน้นให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม และให้นักเรียนได้ฝึก ฟัง พูด โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสื่อสารได้จริง ถึงแม้ว่านักเรียนจะรู้สึกสนใจและตื่นตัวกับกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน แต่นักเรียนก็ยังรู้สึกถึงความยากในการที่จะพูดได้ตอบ ซึ่งอาจจะเนื่องจากพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนและความไม่เคยชินกับรูปแบบวิธีการสอนแบบใหม่นั้นเอง

(4) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านกิจกรรมที่ทำ จากผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านกิจกรรมที่ทำสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านกิจกรรมที่ทำสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก ครูผู้สอนได้จัดเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมตามวัย และอยู่ในความสนใจของผู้เรียนโดยยึดหลักการจัดกิจกรรมให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียน นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานและรับผิดชอบร่วมกันให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ โดยสมาชิกที่มีความเข้าใจในเนื้อหาช่วยสอนสมาชิกในกลุ่มที่ยังไม่เข้าใจซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและเกิดเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนการสอน (สมลักษณ์ ศรีธัญชัย, 2537)

(5) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านการไต่หาความรู้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านการไต่หาความรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านการไต่หาความรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อาจจะเนื่องมาจาก วิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนี้นักเรียนต้องช่วยเหลือกันในการเรียน จึงเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ค้นคว้าหาความรู้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะนักเรียนผู้สอนซึ่งจะต้องทบทวนบทเรียนมาแล้วหน้าเพื่อถ่ายทอดสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ให้กับสมาชิกภายในกลุ่ม ดังนั้น จึงอาจจะกล่าวได้ว่าวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนี้เป็นอีกวิธีหนึ่งที่มีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนค้นคว้าไต่หาความรู้มากยิ่งขึ้น

(6) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความเข้าใจในวัฒนธรรมต่างชาติโดยการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความเข้าใจในวัฒนธรรมต่างชาติโดยการแสดงออกสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านความเข้าใจในวัฒนธรรมต่างชาติโดยการแสดงออกสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีปกติ ทั้งนี้ อาจจะเนื่องมาจาก วิธีการสอนดังกล่าวนี้ มีส่วนช่วยก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน ดังนั้น จึงอาจจะเห็นสาเหตุหนึ่งที่

ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมทั้งลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้แสดงออก เช่น บทบาทสมมติ (Role Playing), การแสดงละคร (Dramatization) ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนแต่มีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมต่างชาติ

4.2.2 สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนโดยกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพ็ญสุข ภูตระกูล (2528), มัทนา บุญจันทร์ (2529), วิไล นพพัฒน์มงคลพร (2535), สมลักษณ์ ศรีรังชัย (2537) และอลิซาเบธ (Elizabeth, 1978)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว สนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติ ซึ่งน่าจะเป็นผลเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. บรรยากาศในการเรียนการสอน บรรยากาศในการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น จะดำเนินไปในลักษณะที่เป็นกันเอง นักเรียนผู้เรียนและนักเรียนผู้สอนได้รับประโยชน์ทั้งสองฝ่าย โดยนักเรียนผู้สอนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ให้กับเพื่อนด้วยภาษาของตนเองเท่ากับเป็นการทบทวนความรู้ไปในตัว และก่อให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น ส่วนนักเรียนผู้เรียนก็สามารถซักถามได้ โดยไม่ต้องเกรงใจ อีกทั้งภาษาที่ใช้ในการสื่อสารก็ง่ายต่อการเข้าใจเนื่องจากผู้เรียนอยู่ในวัยเดียวกัน การช่วยเหลือกันและกันภายในกลุ่มนี้ มีส่วนก่อให้เกิดความสามัคคีภายในกลุ่มและมีผลทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนด้วย สอดคล้องกับ เพ็ญสุข ภูตระกูล (2528) ที่ปรากฏผลว่าบรรยากาศในชั้นเรียนที่ใช้วิธีการแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนจะดำเนินไปอย่างราบรื่น เพราะนักเรียนมีความรู้สึกเป็นกันเอง หมดความกังวลใจและเกิดปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ที่ดีภายในกลุ่มซึ่งวิธีการสอนแบบดังกล่าว เป็นการฝึกให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก เนื่องจากนักเรียนมีอิสระในการพูด การซักถาม ตลอดจนการแสดงออกอย่างเสรี ในที่สุดนักเรียนก็จะเรียนด้วยความสนุกและสอดคล้องกับการศึกษาของ โปแฟมและเบเกอร์ (Popham and Baker, 1973:58) ที่ปรากฏว่า สภาพบรรยากาศการเรียนการสอนที่มีชีวิตชีวา น่าสนุก น่าสนใจ จะมีผลทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตอบสนองในทางบวกตามมา และยังสอดคล้องกับ กมลรัตน์ หล้าสงฆ์ (2528) ที่กล่าวว่า การสร้างการเปลี่ยนแปลงเจตคติในด้านการเรียน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนนั้นสามารถทำได้โดยจัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ และสนุกสนาน ดังนั้น อาจจะกล่าวได้ว่า การที่นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาใดก็ตามย่อมจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานั้นสูงขึ้นด้วย ดังที่

ฮาสลาม และบราวน์ (Haslam and Brown, 1968) ที่ปรากฏว่า การแก้ไขและเปลี่ยนแปลงนิสัยและเจตคติในการเรียนให้ดีขึ้นนั้น มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมานั้น สนับสนุนให้เห็นว่า วิธีการเรียนโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น นับว่าเป็นวิธีการที่สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สามารถก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในตัวผู้เรียน และมีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนี้ เป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มซึ่งมีส่วนก่อให้เกิดความรักความสามัคคีภายในกลุ่มนักเรียน พยายามทำให้กลุ่มประสบผลสำเร็จในการฝึกกิจกรรมและก่อให้เกิดการแข่งขันระหว่างกลุ่ม ซึ่งมีส่วนช่วยกระตุ้นให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มัทนา บุญจันทร์ (2529) ที่ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนซ่อมเสริมด้วยตัวเอง

3. เนื่องมาจากการเรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการเรียนที่มีลักษณะเป็นแบบสื่อสาร ซึ่งเหมาะสมกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันและบรรยากาศการเรียนก็เป็นกันเองยิ่งขึ้น ทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างทั่วถึงและยังผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับการวิจัยของ เซลานี (Celani, 1979) ที่ได้นำเอาวิธีการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอน ไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน (Communication Skill) และปรากฏว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น